

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi, wyrokiem z dnia 30 grudnia 2013 roku w sprawie z powództwa M. C. (1) przeciwko J. W. o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności, odrzucił pozew w zakresie żądania pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w postaci aktu notarialnego z dnia 15 kwietnia 1999 roku zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi z dnia 6 września 2002 roku o sygnaturze akt II Co 1471/02 i oddalił powództwo w pozostałym zakresie. Ponadto Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2.400 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, przyznał i nakazał wypłacić z funduszy Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi na rzecz radcy prawnego A. G. kwotę 2.952 zł tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu i przejął nieuiszczone koszty sądowe na rachunek Skarbu Państwa.

Podstawę rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia.

W dniu 15 kwietnia 1999 roku M. C. (1) zobowiązał się notarialnie do zwrotu pozwanemu kwot: 14.506,70 zł, 2.500 zł i 460 zł, a także odsetek bankowych w wysokości 18% od kwoty 14.570,80 zł i ewentualnych kosztów spłaty zadłużenia, które na dzień 18 marca 1999 roku wynosi 27.162,66 złotych w ratach począwszy od maja 1999 roku w wysokości opisanej w §2 aktu notarialnego, najpóźniej do stycznia 2001 roku. Powód poddał się dobrowolnie egzekucji z całego majątku stosownie do treści art. 777§ 1 pkt 4 k.p.c.

W tym samym dniu powód udzielił pozwanemu pełnomocnictwa ogólnego, celem umożliwienia mu zaspokojenia się z posiadanego przez powoda majątku w zakresie swobodnego dysponowania jego majątkiem ruchomym w postaci 3 maszyn dziewiarskich. J. W. wyraził zgodę na reprezentowanie mocodawcy w zakresie objętym pełnomocnictwem i jako pełnomocnik miał prawo decydować o przemieszczeniu maszyn w związku z potrzebą ich wyeksponowania, sprzedać maszyny na rzecz osób trzecich w imieniu mocodawcy, podpisać umowy sprzedaży ze skutkami bezpośrednio dla powoda i określić warunki sprzedaży według swojego wyboru, a także zadysponować kwotą uzyskaną ze sprzedaży na swoją rzecz pokrywając w ten sposób zobowiązanie powoda wobec pozwanego z tytułu regresu lub spłacając dług pozwanego wobec Powiatowego Urzędu Pracy z tytułu niespłaconych odsetek od udzielonej pożyczki. Pełnomocnictwo zostało udzielone do czasu całkowitej spłaty zadłużenia powoda.

Nie było między stronami porozumienia, zgodnie z którym pozwany miałby przejąć maszyny na własność w celu zaspokojenia jego roszczeń wobec powoda.

W dniu 30 kwietnia 1999 roku pozwany, w ramach udzielonego pełnomocnictwa, zabrał od powoda 3 maszyny dziewiarskie celem ich sprzedaży i rozliczenia się z powodem. Maszyny nie zostały jednak sprzedane z uwagi na brak zainteresowania. Znajdują się nadal u pozwanego. Powód nigdy nie interesował się maszynami i nie zgłaszał się po ich odbiór.

Powód sporządził upoważnienie dla pozwanego do odbioru przez niego kwoty 4.000 zł kaucji jako przedpłaty na stoisko handlowe w spółce Konsorcjum. Pozwany tej kwoty nie otrzymał.

Pozwany nigdy nie kupował synowi stroju pletwonurka, ani nigdy nie przekazywał pieniędzy na jego zakup.

Postanowieniem z dnia 4 kwietnia 2000 roku Sąd Rejonowy w Łodzi w sprawie III Co 298/00 nadał klauzulę wykonalności aktowi notarialnemu z dnia 15 kwietnia 1999 roku w zakresie kwoty 7.000 zł i zasądził koszty od M. C. (1) na rzecz J. W. w kwocie 109 zł.

Postanowieniem z dnia 6 września 2002 roku w sprawie II Co 1471/02 Sąd Rejonowy dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi nadał klauzulę wykonalności aktowi notarialnemu w zakresie zobowiązania do zapłaty należności głównej w kwocie 6.985,49 zł, kwoty 2.500 zł i kwoty 460 zł.

Wyrokiem z dnia 7 grudnia 2004 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi w sprawie o sygn. II C 795/04 oddalił powództwo M. C. (1) przeciwko J. W. o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności w postaci aktu notarialnego z dnia 15 kwietnia 1999 roku zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu z dnia 6 września 2002 roku w sprawie II Co 1471/02 i zasądził od powoda na rzecz J. W. kwotę 2.415 zł tytułem kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż wierzytelność pozwanego nie istnieje, bo zaspokoił on swoje roszczenie wobec powoda pobierając trzy maszyny o wartości 27.500 złotych, a także otrzymał kwotę 5.000 zł tytułem spłaty należności.

W dniu 3 października 2005 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi w sprawie II Nc 271/05 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym i nakazał M. C. (1), aby zapłacił w terminie dwóch tygodni od dnia doręczenia nakazu zapłaty na rzecz J. W. kwotę 6.115 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 3 października 2005 roku do dnia zapłaty oraz koszty w kwocie 1.337,30 zł. Orzeczeniu temu nadano klauzulę wykonalności.

Wyrokiem z dnia 25 października 2011 roku Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie II C 584/09 oddalił powództwo M. C. (1) przeciwko J. W. o zapłatę kwoty 81.500 zł tytułem odszkodowania za zabrane maszyny pończosnicze z ustawowymi odsetkami od dnia 30 kwietnia 1999 roku. Na dochodzoną kwotę składała się wartość maszyn w kwocie 27.500 zł oraz utracony dochód w kwocie 54.000 zł.

Na podstawie tytułu wykonawczego w postaci postanowienia z dnia 4 kwietnia 2000 roku Sądu Rejonowego dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi w sprawie III Co 298/00, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności w dniu 20 marca 2001 roku, Komornik Sądowy wszczął postępowanie egzekucyjne w sprawie KM 219/09.

W toku postępowania, pismem z dnia 31 stycznia 2013 roku, pełnomocnik powoda wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 26.500 zł w terminie trzech dni tytułem odszkodowania za szkodę powstałą w wyniku zaniechania dokonania przez pozwanego czynności związanych z utrzymaniem, konserwacją i sprzedażą trzech maszyn dziewiarskich. W odpowiedzi na wezwanie pozwany zaprzeczył tym okolicznościom. Podniósł, iż w toku postępowania w sprawie o sygn. II C 795/04 powód twierdził, iż przeniósł własność maszyn na pozwanego, zaś w tym postępowaniu wskazuje na stosunek zobowiązaniowy. Ponadto z ostrożności procesowej podniósł zarzut przedawnienia.

Sąd dokonując ustaleń w sprawie odmówił wiary zeznaniom powoda w zakresie twierdzenia o przekazaniu na rzecz pozwanego kwoty 5.000 zł, a także kwoty 4.000 zł, jako należnej mu kaucji w spółce Konsorcjum. Okolicznościom tym stanowczo zaprzeczył pozwany, powód zaś nie przedstawił żadnego pokwitowania przekazania tych kwot pozwanemu. Odnośnie kwoty 5.000 zł Sąd Rejonowy uznał, że relacja powoda i świadków M. G. i M. C. (2) stanowczo się różni. Według relacji powoda i świadka M. C. (2) kwota 5.000 zł miała zostać przekazana w 2001 roku, a według świadka M. G. ta kwota miała być zapłacona w tym samym dniu, co odbiór maszyn powoda. Powód ponadto zeznał, że ta kwota miała być potrzebna pozwanemu na strój nurka dla syna, zaś świadek M. C. (2) zeznała, iż pozwany potrzebował pieniędzy dla syna na studniówkę. Odnośnie twierdzeń o upoważnieniu pozwanego do odbioru należnej powodowi kaucji za stoisko handlowe, Sąd uznał za wiarygodne, iż powód takiego upoważnienia pozwanemu udzielił, jednakże do wykazania, iż doszło do zaspokojenia roszczenia wierzyciela do kwoty 4.000 zł konieczne było przedstawienie dowodu, iż ta kwota została dzięki temu upoważnieniu wypłacona pozwanemu. Tymczasem powód zeznał, iż nie wie, czy J. W. wypłacił tę kwotę, a także, że osoba, która miała tę kaucję pozwanemu wypłacać, nie miała pieniędzy. Sąd oddalił wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego do spraw wyceny maszyn, jako nieprzydatny, gdyż w świetle okoliczności faktycznych powód nie wykazał prawdziwości twierdzeń o szkodzie, jakiej doznał wskutek działania pozwanego.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny, Sąd Rejonowy zważył, że w zakresie żądania pozbawienia wykonalności aktu notarialnego z dnia 15 kwietnia 1999 roku pozew podlega odrzuceniu z uwagi na powagę rzeczy osądzonej, zgodnie z art. 199 § 1 pkt 2 in fine kpc, gdyż sprawa pomiędzy tymi samymi stronami o to samo roszczenie została już prawomocnie osądzona w sprawie o sygn. II C 794/04. W uzasadnieniu tego pozwu powód również powoływał się na okoliczność, iż wierzytelność wygasła, gdyż pozwany zaspokoił się z maszyn, jakie zabrał oraz ponadto otrzymał kwotę 5.000 zł. W zakresie żądania pozbawienia wykonalności pozostałych dwóch tytułów wykonawczych, tj. nakazu zapłaty

z dnia 3 października 2005 roku i wyroku z dnia 7 grudnia 2004 roku Sąd uznał powództwo za niezasadne. Jako podstawę rozstrzygnięcia w tym zakresie Sąd wskazał art. 840 § 1 kpc. Sąd Rejonowy przyjął, że powód nie wykazał, aby roszczenia przysługujące wobec niego pozwanemu, objęte wskazanymi wyżej dwoma tytułami wykonawczymi, wygasły. Jeżeli chodzi o okoliczność zaspokojenia się przez powoda kwotami 4.000 zł i 5.000 zł Sąd uznał, że te okoliczności nie zostały przez powoda udowodnione. Jeżeli zaś chodzi o zarzut potrącenia kwoty 26.500 zł, skutkującej w ocenie powoda wygaśnięciem wskazanych roszczeń co do tej kwoty, Sąd Rejonowy wskazał, że początkowo M. C. (1) wykazywał, iż pozwany zabierając maszyny zaspokoił się w ten sposób. Jednakże w ocenie Sądu Rejonowego powód nie zaoferował żadnego dowodu celem wykazania, że strony dokonały datio in solutum w myśl art. 453 k.c. Z dowodów zgromadzonych w sprawie wynika, iż J. W. otrzymał od powoda pełnomocnictwo do sprzedaży w jego imieniu trzech zabranych maszyn. W treści sporządzonego dokumentu nie ma natomiast żadnego stwierdzenia, iż wierzyciel wyraził zgodę na zmianę przedmiotu zobowiązania. Także świadkowie zgłoszeni na tą okoliczność podali zgodnie, iż pozwany miał na celu sprzedaż tych maszyn, a następnie rozliczenie uzyskanej sumy z powodem. Pozwany nie chciał przejąć maszyn na poczet zobowiązania pieniężnego M. C. (1). Ponadto Sąd I instancji uznał, że po stronie powoda nie istnieje względem pozwanego wierzytelność w wysokości 26.500 zł, którą mógłby on potrącić z wierzytelnościami pozwanego, objętymi omawianymi dwoma tytułami wykonawczymi. M. C. (1) podniósł, iż wierzytelność ma charakter odszkodowawczy z tytułu szkody, jakiej doznał w wyniku zaniechania dokonania przez pozwanego czynności związanych z utrzymaniem, konserwacją i sprzedażą trzech maszyn dziewiarskich. Powód udzielił pozwanemu pełnomocnictwa ogólnego celem umożliwienia mu zaspokojenia się z posiadanego przez powoda majątku w zakresie swobodnego dysponowania jego majątkiem ruchomym w postaci maszyn dziewiarskich w ilości trzech sztuk. Powód od 1999 roku nie interesował się losem maszyn, ani tym, czy doszło do ich sprzedaży. Nigdy nie zwracał się do pozwanego o ich zwrot. Powód nie wykazał, aby po stronie pozwanego istniał obowiązek dbania i konserwowania tych maszyn. Od tamtego czasu maszyny stoją na terenie magazynu pozwanego w takim stanie, jak wtedy, gdy je zabrał.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc. O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu Sąd orzekł na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku „w sprawie opłat za czynności adwokackie (...)”, przyznając pełnomocnikowi powoda wynagrodzenie w wysokości stawki minimalnej, podwyższonej o stawkę podatku VAT w wysokości 23 %, stosownie do przepisu § 2 ust. 3 powołanego rozporządzenia. Mając na uwadze sytuację materialną powoda sąd przejął nieuiszczone koszty sądowe na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego orzeczenia wniósł powód, zaskarżając wyrok w części, tj. w zakresie, w jakim odrzucono pozew i oddalono powództwo, a także zasądzono koszty procesu od powoda na rzecz pozwanego. Skarżący zarzucił naruszenie art. 233§1 kpc przez jego błędną wykładnię i w efekcie niewłaściwe zastosowanie poprzez dokonanie dowolnej, fragmentarycznej i sprzecznej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oceny materiału dowodowego, polegającej na odmowie wiarygodności zeznaniom powoda w zakresie, w jakim dotyczyły one przekazania na rzecz pozwanego kwot 5.000 zł i 4.000 zł oraz uznaniu, że powód nie wykazał prawdziwości twierdzeń o szkodzie doznanej wskutek działań pozwanego, pomimo złożenia w tym zakresie stosownego wniosku dowodowego. Nadto zarzucono naruszenie art. 227 w zw. z art. 217 w zw. z art. 278§1 kpc poprzez jego błędną wykładnię i w efekcie niewłaściwe zastosowanie przez oddalenie wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego do spraw wyceny maszyn, mimo że okoliczności faktyczne objęte tezą dowodową mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia oraz naruszenie art. 328§2 kpc poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie przez pominięcie w treści uzasadnienia przyczyn odmowy wiarygodności i mocy dowodowej dowodom potwierdzającym fakt doznania przez powoda szkody wskutek zachowania pozwanego. Skarżący podniósł także zarzut naruszenia art. 199§1 pkt 2 kpc poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie przez uznanie, że o to samo roszczenie między tymi samymi stronami sprawa o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci aktu notarialnego z 15 kwietnia 1999 roku została już prawomocnie osądzona, mimo że w przedmiotowej sprawie podstawę żądania pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności stanowi zarzut, który nie był wcześniej przytoczony w żadnej sprawie. Skarżący zarzucił wreszcie naruszenie art. 840§1 pkt 2 kpc przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie poprzez uznanie braku podstaw uwzględnienia powództwa co do nakazu zapłaty z 3 października 2005 roku i wyroku z 7 grudnia 2004 roku, a także naruszenie art.

471 w zw. z art. 361§ 1 i 2 kc poprzez błędną wykładnię i niezastosowanie przez pominięcie szkody doznanej przez powoda wskutek niewykonania przez pozwanego zobowiązania wynikającego z zawartej między stronami umowy zlecenia. W oparciu o tak sformułowane zarzuty, pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego w tym kosztów zastępstwa procesowego alternatywnie o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu (jednocześnie pełnomocnik powoda oświadczył, że nie zostały one zapłacone w całości ani w części), ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu wraz z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia w zakresie kosztów postępowania.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania odwoławczego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja nie jest zasadna.

Na wstępie należy odnieść się do zarzutu naruszenia art. 199§1 pkt 2 kpc. Sąd I instancji nieprawidłowo przyjął, że zachodzi podstawa odrzucenia pozwu w zakresie żądania pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w postaci aktu notarialnego z dnia 15 kwietnia 1999 roku. Rację ma bowiem skarżący, że brak jest tożsamości podstaw faktycznych w sprawie przedmiotowej oraz w sprawie II C 795/04, w zakresie okoliczności w postaci potrącenia wierzytelności w kwocie 26.500 zł. W sprawie II C 795/04 powód nie podnosił tej okoliczności, a zatem pomimo tożsamości stron obu postępowań oraz przedmiotu żądania, pozew w tej sprawie co do żądania pozbawienia wykonalności aktu notarialnego nie podlegał odrzuceniu z uwagi na powagę rzeczy osądzonej. Pomimo to, zaskarżone w tym zakresie orzeczenie nie podlegało jednak zmianie. Otóż, zgodnie z ugruntowanym w tym zakresie orzecznictwem (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2009 roku w sprawie IV CSK 356/2008, niepubl. oraz z dnia 23 stycznia 2004 roku w sprawie III CK 251/02 opubl. w Monitorze Prawniczym z 2006 roku, nr 10, poz. 540), od potrącenia jako czynności materialnoprawnej, należy odróżnić zarzut potrącenia, będący czynnością procesową. Oświadczenie o potrąceniu, o jakim mowa w art. 499 kc jest czynnością materialnoprawną, powodującą, w razie wystąpienia przesłanek określonych w art. 498§1 kc, odpowiednie umorzenie wzajemnych wierzytelności. Zarzut potrącenia jest zaś czynnością procesową, polegającą na żądaniu oddalenia powództwa w całości lub w części z powołaniem się na okoliczność, że roszczenie objęte pozvem wygasło wskutek potrącenia. Oświadczenie o potrąceniu stanowi zatem materialnoprawną podstawę zarzutu potrącenia. Tymczasem w tej sprawie, powód reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika zgłosił jedynie zarzut potrącenia oraz dokument w postaci wezwania pozwanego do zapłaty kwoty 26.500 zł. Nie zostało natomiast wykazane, aby powód złożył pozwanemu oświadczenie o potrąceniu. W tym miejscu należy wskazać, że z uwagi na zakres pełnomocnictwa procesowego (art. 91 kpc), nie mogłoby ono pochodzić od pełnomocnika. Wezwanie do zapłaty jest czynnością odrębną od oświadczenia o potrąceniu, skutkuje jedynie wymagalnością roszczenia (nieterminowego przypadku tej sprawy- nieterminowego); dopiero wymagalność obu roszczeń jest jedną z przesłanek dokonania potrącenia. Trzeba też wskazać, że oświadczenie o potrąceniu musi zawierać określone w regulujących je przepisach, warunki. Jak wynika z analizy akt tej sprawy, potrącenia we wskazany sposób nie dokonano (nie zostało to bowiem wykazane), a zatem brak jest substratu zarzutu potrącenia. Stąd, pomimo nieprawidłowego przyjęcia przez Sąd Rejonowy, że pozew podlegał odrzuceniu w zakresie żądania pozbawienia wykonalności aktu notarialnego, w związku z zakazem reformationis in peius, należało w tym zakresie oddalić apelację. Powyższe rozważania należy rozciągnąć na żądanie pozbawienia wykonalności pozostałych tytułów wykonawczych. Skoro tak, to brak jest podstaw do rozpoznawania zarzutów skarżącego, dotyczących uchybień Sądu Rejonowego w zakresie naruszenia przepisów w związku z okolicznością istnienia wierzytelności, co do której zgłoszono zarzut potrącenia (art. 233§1 kpc co do prawdziwości twierdzeń powoda o szkodzie, art. 227 w zw. z art. 217 i 278§1 kpc, art. 328§2 kpc i art. 471 w zw. z art. 361§1 i 2 kc). Podnosząc z kolei zarzut naruszenia art. 233§1 kpc w zakresie odmowy wiarygodności zeznań powoda w zakresie otrzymania przez pozwanego kwot 4.000 zł i 5.000 zł, skarżący nie wskazał, na czym uchybienie polegało, ograniczając się jedynie do sformułowania zarzutu. Także w tym przypadku ugruntowane jest stanowisko orzecznictwa, zgodnie z którym skuteczne postawienie zarzutu naruszenia tego przepisu nie może polegać jedynie na zaprezentowaniu przez skarżącego stanu faktycznego przyjętego przez

niego na podstawie własnej oceny dowodów. Skarżący powinien wykazywać, posługując się wyłącznie argumentami jurydycznymi, że sąd rażąco naruszył ustanowione w wymienionym przepisie zasady oceny wiarygodności i mocy dowodów i że naruszenie to miało wpływ na wynik sprawy. Fakt, że określony dowód został oceniony niezgodnie z intencją skarżącego, nie oznacza naruszenia omawianego przepisu. Ocena dowodów należy do sądu orzekającego i nawet w sytuacji, w której z dowodu można było wywieść wnioski inne niż przyjęte przez sąd, nie dochodzi do naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, to taka ocena dowodów nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów, choćby dowiedzione zostało, że z tego samego materiału dałoby się wysnuć równie logiczne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego wnioski odmienne. Nie jest tu wystarczająca sama polemika naprowadzająca wnioski odmienne, lecz wymagane jest wskazanie, w czym wyraża się brak logiki lub uchybienie regułom doświadczenia życiowego w przyjęciu wniosków kwestionowanych (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2000 r., I CKN 1169/99, OSNC 2000/7-8 poz. 139 i z dnia 10 kwietnia 2000 r., V CKN 17/2000, OSNC 2000/10 poz. 189, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 7 czerwca 2006 roku, I ACa 1407/05 opublikowany w systemie L.). Co więcej, Sąd Rejonowy w uzasadnieniu wskazał, czym kierował się dokonując takiej oceny materiału dowodowego. Niezasadny jest zatem, w związku z powyższymi rozważaniami, zarzut naruszenia art. 840§1 pkt 2 kpc. Brak jest bowiem podstaw do uwzględnienia powództwa w oparciu o ten przepis.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 kpc, orzekł jak w sentencji wyroku.

W oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, wyrażoną w art. 98§1 w zw. z 391§1 kpc, należało orzec o kosztach postępowania apelacyjnego, gdyż apelacja powoda została oddalona w całości. Na koszty poniesione przez pozwanego złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w stawce minimalnej 1.200 zł (§6 pkt 5 w zw. z §13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku „w sprawie opłat za czynności adwokackie ...” - t. jedn. Dz. U. z 25 lutego 2013 roku, poz. 461).

W oparciu o §6 pkt 5 w zw. z §12 ust. 1 pkt 1 w zw. z §2 ust. 3 oraz §15 i §16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku „w sprawie opłat za czynności radców prawnych ...” - t. jedn. Dz. U. z 25 lutego 2013 roku, poz. 490), Sąd przyznał pełnomocnikowi ustanowionemu z urzędu powodowi kwotę 1.476 zł, obejmującą wynagrodzenie w stawce minimalnej podwyższoną o podatek VAT.